

Rik Moens

Ornamental Decoy

Pour se sauver, il n'y a qu'un moyen: sacrifier sa réputation. (Francis Picabia, 1908)

Rik Moens (Ninove, 1969) presenteert voor het eerst werk van na 1999. Voor 1999 nam hij deel aan exposities in binnen- en buitenland (Bart De Baere nodigde hem onder meer uit voor de biënnale van Johannesburg) en maakte hij solotentoonstellingen in Opus Operandi (Gent, 1994), de galerie Bruges-la-Morte (Brugge, 1994) en Museum Dhondt-Dhaenens (Deurle, 1996). Sindsdien was er rond zijn persoon een relatieve stilte ontstaan. Het was een kwestie van reculer pour mieux sauter: in de besloten wereld van zijn atelier werkte de kunstenaar met bijna autodidactisch aandoende intenties aan een tweede start. Zijn oeuvre onderging ingrijpende veranderingen: hij deconstrueerde het abc van de schilderkunst – het canvas, het atelier, de appels en de ezel – om meer zicht te krijgen op de energie die aan het schilderen voorafgaat: de elementaire *goesting* om beelden te creëren die loyaal blijven aan de grillige bedoelingen van de maker.

Die *goesting* wordt zichtbaar in de manier waarop hij de ornamentele motieven van de canvasverpakkingen behandelt. De logo's van de firma's die de doeken produceren, krijgen geregeld een centrale plaats toebedeeld. *In se* zijn het getuigen van het moment waarop de schilderkunst gedomesticeerd wordt tot ontspannende huisvlijt en *painting by numbers*, maar bij Moens groeien ze uit tot de symbolen van een bevrijdende artistieke norm-ervaging. De kunstenaar omarmt de alledaagsheid van zijn medium op een assertieve en non-hiërarchische manier: in zijn creatieve continuüm is er weinig ruimte voor plecht-statigheid. Er is eerder sprake van een *détournement* – zowel letterlijk als figuurlijk dan. Door de doeken om te draaien en/of in hun originele verpakking te laten zitten, omzeilt hij bijvoorbeeld het beperkende kader van het maagdelijk witte vlak. Van bij de start werpen zijn schilderijen sluiers op: de al dan niet half zichtbare taferelen lokken de toeschouwer in een spel met subjectiviteit, afstandelijkheid en (on)doorschijnendheid. Tegenstellingen heffen elkaar op: er ontstaat een eigen en persoonlijk universum, waarin energieke weerbarstigheid en autonomie primeren op traditionele, ietwat gewichtige criteria als integriteit en stijleenheid.